

vényes következményeket vonja maga után, vagyis a késedelmi kamatok fizetésének kötelezettségét a fizetési határidő lejárta után.

Az 1920: XXXIV. t.-c. 48. §. (1) bekezdésében és az 1923: XXXII. t.-c. 8. §. c) pontjában foglalt rendelkezések egymással nem ellentétesek. Az utóbbi a szerződés adatai szerint feltétlenül járó illeték haladéktalan befizetését biztosítja. Az első intézkedés pedig a szabályszerűen kiszabott illeték befizetéséről intézkedik, s a gyakorlatban akkor nyer alkalmazást, ha a kiszabás alapja nem a szerződés szerinti vételár vagy érték, hanem ezeknél nagyobb összeg. Ebben az esetben a befizetési határidő s az annak elmulasztásával kapcsolatos kamatfizetési kötelezettség csak a szerződési vételárat (vagy értéket) meghaladó érték után kiszabott illeték összegét után jár.

Ezért s egyebekben a m. kir. pénzügyigazgatóság megtámadott határozatában kifejtett okoknál fogva a panasznak nem lehetett helyet adni.

Kényszeregyességi eljárásban adós és kezes kezességi nyilatkozata, hitelező elfogadási nyilatkozata nélkül, nem esik a kezességekre megállapított illeték alá. (Közigazgatási Bíróság 1.288/1930. P. sz.)
Illetékezés tárgyát a Sch. M. által 1926. február 17-én kiállított kezességi nyilatkozat képezte,

amelyben az azt kiállító az iránt tesz nyilatkozatot, hogy a M. és Sch. k.-i. cég ellen folyamatban lévő kényszeregyességi ügyben, az eljárás folyamán bejelentett és valódinak elismert követelések, adósok és hitelezők által megállapított egyességi kvótájának megfizetésére, hitelezőkkel szemben, kezességet vállal és amennyiben az adósok a fizetési kötelességüknek eleget nem tennének, úgy kötelezi magát, hogy az esedékessé vált tartozást megfizeti.

Azonban abból a körülményből, hogy a M. és Sch. cég ellen a ny. i. törvényszéknél Ke. 54/1926. sz. a. folytatott kényszeregyességi eljárás iratai közt 37. alszám alatt levő jegyzőkönyvből megállapíthatólag az első tárgyalást éppen 1926. február 18-án — tehát az illetékezés alá vont kezességi nyilatkozat kiállítása utáni napon — tartották,

s hogy ezen a tárgyaláson az adósok tekintettel arra, hogy az egyesség létrejöttéhez már csak csekély áldozatra van szükségük, a tárgyalás elhalasztását kérték;

s végre, hogy az ezután 1926. március 11-én megtartott tárgyaláson más személyek által kiállított kezességi nyilatkozatot csatoltak be, s a Ke. 54/1926/42. sz. alatti végzésből kitétszőleg hitelezők ezt a kezességi nyilatkozatot fogadták el és annak alapján jött létre az egyesség;

a kir. közigazgatási bíróság valónak fogadja el panaszosoknak azt az előadását, hogy a Sch. M. által kiállított s most illetékezés alá vett kezességi nyilatkozatot a hitelezők nem fogadták el.

Mintthogy pedig a magánjog szabályai szerint a kezességi szer-

szződés nem a kezes és az adós, hanem a kezes és hitelező közt jön létre,

ugyanis a szerződés csak akkor létesül, amikor a hitelező a kezeségi nyilatkozatot elfogadja,

s' ugyancsak ezen elfogadás után keletkezik az adós és a kezes közt is jogviszony;

a fenti tényállásból nyilvánvaló, hogy a kényszeregyességi ügyben szerepelt hitelezők visszautasítása miatt, ezzel az okirattal kezeségi szerződés létre nem jött,

amiért is arra illetékkiszabásnak helye nincs.

Ennélfogva a kiszabott illeték törlését el kellett rendelni.

Városnak szerződés alapján szállított villamos áram fejében kifizetett összeg után, a kincstár jogosult szerződési illetéket követelni. (Közigazgatási Bíróság 15.018/1928. P. sz.) A panaszos és M. város között létrejött szerződés szerint, annak alapján veszi a villanyáramot a város, a panaszostól. A szerződés IX. fejezete még külön kedvezményt is biztosít a város számára a város hivatalos helyiségeiben, az összes középületekben, és a színházban fogyasztott villanyáram után.

Az 1920. XXIV. t.-c. 3. §-a alapján tehát a nyugta illetéken felül a III. fokozatú illeték is jár a jelen esetben, s a helyesen lerótt illeték visszatérítésének helye nincsen.

Téves panaszosnak a 119. sz. jogegységi határozatra való hivatkozása, mert ebben az esetben a szf. elektromos művei egyszerű megrendelésre, külön szerződéses megállapodás nélkül mint bármely magánfogyasztónak szállították az állam részére a villamos áramot.

Ezek szerint a panasz alaptalan lévén, annak hely adható nem volt.

Zárgondnoki számadásokra vonatkozólag adott észrevételek folytatni megindult eljárásban felvett jegyzőkönyvek illetékeért a zárgondnokot felelőssé tenni nem lehet. (Közigazgatási Bíróság 9.934/1930. P. sz.) A megleletezett jegyzőkönyvek az 1881. évi LX. t.-c. 249. §-a alapján a zárgondnoki számadásokra vonatkozólag végrehajtást szenvedő fél által beadott észrevételek folytán lefolytatott eljárás folyamán vétettek fel és ezek illetékeért, a megtámadott határozat az 1914. évi XLIII. t.-c. 50. §-ára hivatkozással, az együttesen eljáró és ugyanazon ügyvéd útján képviselt végrehajtató és zárgondnok ügyvédjét teszi felelőssé.

Az ezt megtámadó panaszt a bíróság, mellőzve annak a fel nem vetett kérdésnek vizsgálatát, hogy az 1914. évi XLIII. t.-c. 54. §-ában a perbeli képviselő első sorbani illetékfelelőségének törvényes előfeltételei fennforognak-e, alaptalannak találja, mert az ily eljárás az észrevételt tevő fél kérelmére megindítottnak veendő és így ép a hivatkozott 50. §- alapján a felvett jegyzőkönyv illetékeért az észrevételt, kifogást előterjesztő felet terheli a kötelezettség.

Az 1881. évi LX. t.-c. 249. §-ban foglalt eljárás ugyanis amint a miniszteri indokolásból és törvényt magyarázatból kitűnik, egy neme